

Købmandens Portefeuille, indtil de bliver indfriet af Acceptanten. Og i og for sig var der da lige saa megen Grund til at tro, at Acceptant og Trassent kunde blive enige om at undlade at stemple Vekslen, som der her skulde være Grund til at tro, at Købere og Sælgere af Værdipapirer skulde undlade Stemplingen.

Naar det ærede Medlem dernæst talte om min meget optimistiske Opfattelse af, hvad der nu foregaar paa Børsen, skal jeg dertil sige, at jeg kun har villet fremhæve de Momenter, der talte for en noget ædrueligere Opfattelse end den, der kommer til Orde, naar man vil paalægge Skatter som denne for derigennem at ramme Spillesygen eller stoppe op for Spillelidenskab. Det er ganske sandt, at man kan baade i det ene og i det andet Tilfælde nære grundet Tvivl om, hvorvidt denne eller hin høje Kurs nu ogsaa kan siges at være retfærdiggjort af Omstændighederne, og at en af Forudsætningerne maatte være, at Konjunkturerne vedblev i nogenlunde samme Omfang, eller dog, at de hidtil indvundne Overskud blev anvendt til Henlæggelse. Men det er dog til syvende og sidst en Skønssag, og dette Skøn maa jeg vedblivende hævde gør sig gældende paa en fuldstændig kontant Maade: laante Penge er i denne Sammenhæng lige saa gode som ikke laante Penge. Og den eneste effektive Maade, hvorpaa man kan gøre den Mening gældende, at de nuværende Kurser er for høje, er ved at baisse paa Københavns Børs. Hvis det ærede Medlem virkelig mener, at Kurserne er forkerte, saa lad ham gøre en Baisse-spekulation, saa vil han oven i Købet tjene Penge. Men at staa paa en eller anden Generalforsamling og sige, at Kurserne er for høje, er nogenlunde hen i Vind og Vejr, det gør ikke det mindste Indtryk i Realiteten.

Derimod kan jeg ganske give det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) Medhold i hans Betragtninger over den Opgørelse, paa Grundlag af hvilken Skattens eventuelle Udbytte er udregnet. Det er selvfølgelig rigtigt, naar den højtærede Minister gør gældende, at Opgørelsen er paalidelig. Han sagde, at den var gaaet igennem Grosserer-Societetets Komité, og Tallene var rigtige. Jeg har ogsaa set Tallene, og jeg ved, at de er rigtige. Men disse Tal er, som det ogsaa siges i Motiverne, ikke umiddelbart brugelige, idet Obligationer og Aktier er slaaede sammen. Man maa skønne over, hvor meget der af denne samlede Blok er Aktier og hvor

meget Obligationer. Og ved Afgørelsen af dette Skøn er det, naar efter min Mening har udvist stor Vilkaarlighed. Jeg maa ligeledes i Overensstemmelse med det ærede Medlem fra Æbeltoft bestride, at Aaret 1913 kan siges i og for sig at være et Normalaar, fordi man oplyser, at Omsætningen i de 7 første Maaneder af 1914 var 954 Mill. Kr. og efter de foreliggende Oplysninger for nuværende Aar skulde svare til 2,108 Mill. Kr. Jeg maa tværtimod mene, at netop den uhyre Forskel, der er paa Aarene før 1913 og et Aar som 1915, klart og logisk peger i Retning af Lovens Midlertidighed. Det er netop nu, der „dansen“, om jeg saa maa sige, og det er netop nu, man kan slaa ned paa disse Børsspekulationer og faa noget ud af det. Men saa snart Skatten skal indføres som et varigt Led i Skattesystemet, tror jeg, man udsætter sig for Skuffelser. At bøde paa det paa den Maade, at man sætter Afgiften op til 2 pro mille, synes mig at være en meget daarlig Udvej og ganske i Strid med det, som man har fremhævet, og deri giver jeg den højtærede Finansminister fuldkommen Ret — at naar man saaledes kommer ind paa et nyt Skatteomraade, maa man gaa frem med en vis Varsomhed. Det var ogsaa det, den højtærede Minister sagde i sin Tale i Landstinget, at man skulde ikke saaledes slaa ned paa Børsen som et Lyn. Det er dog ret klækkeligt at tage blot det, som man har ment at burde gaa til i Sverige paa een Gang, de 1½ pro mille. Og vil man have mere ud af Skatten, end den efter det foreliggende vil yde, har man en anden og, som det forekommer mig, nemmere Udvej, den nemlig at stryge den særlige Sats for Bytte, fordi den Omsætning, der sker ved Bytte, i Praksis ikke vil have meget at sige, thi i et stort Antal Tilfælde, selv hvor der en enkelt Gang foregaar et Bytte, opløser dette sig faktisk i Køb og Salg. Derimod vil den særlige Sats for Bytte give Anledning til, at en Mængde Kunder vil sige til deres Vekselerere: Jeg vil paa ingen Maade sælge, og jeg vil heller ikke købe, men her er nogle Aktier, som jeg vil bytte. Saa slipper vedkommende med en lavere Skat, og det vil saa at sige altid være muligt at finde en Mand, som vil bytte netop det Beløb. Som Følge deraf bereder denne særlige Sats blot Ulejlighed og frister Folk til at søge at omgaa Skatten. Hvis man derimod fik en ensartet Skat, vilde man efter min Mening maaske netop derigennem kunne bøde noget paa Beløbets Størrelse.

Den højtærede Finansminister søgte